

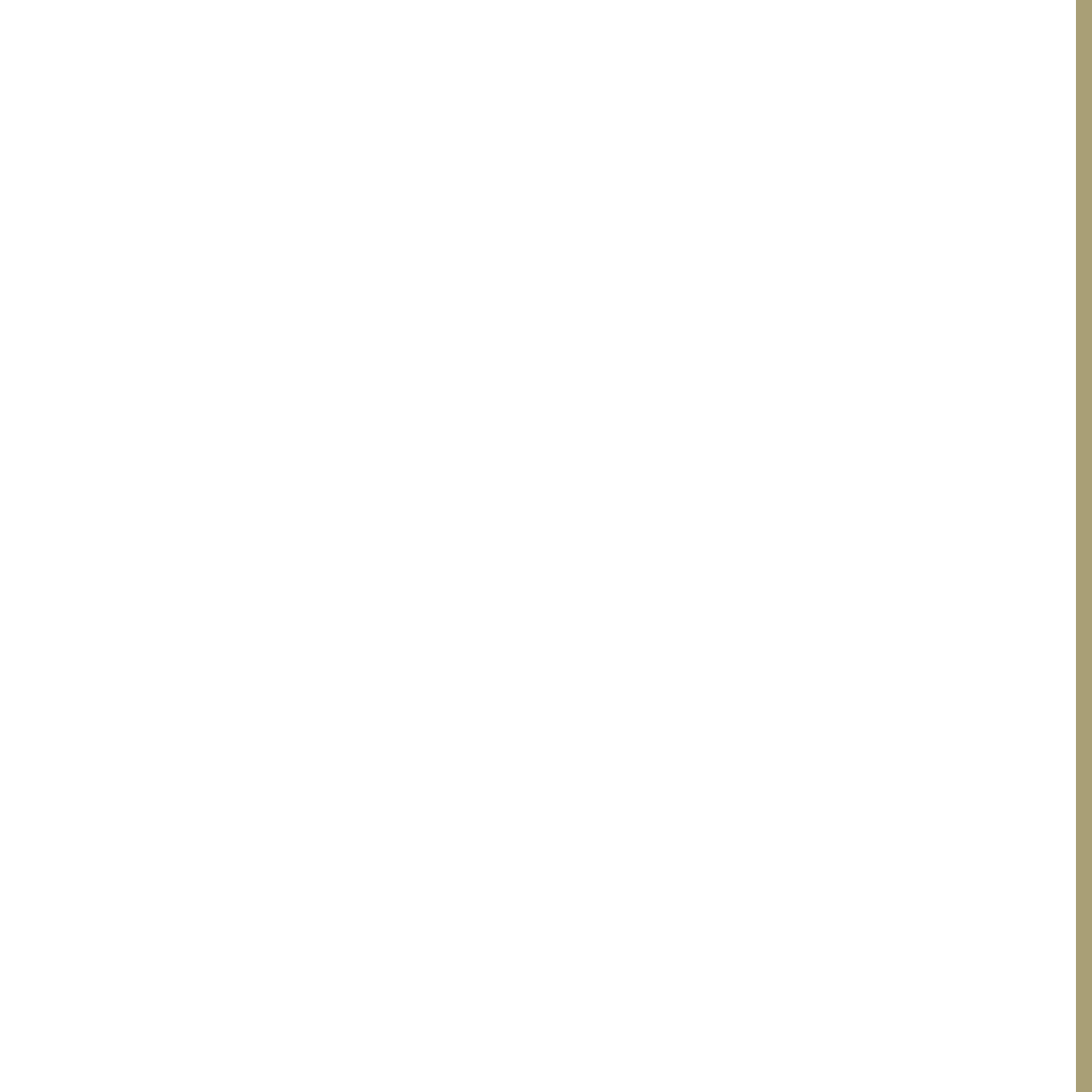
FELIU VENTURA / TONI CUCARELLA / JOAN FUSTER

OVIDI POPULAR
Antoni Miró

Ovidi popular

FELIU VENTURA / TONI CUCARELLA / JOAN FUSTER

Ovidi popular
Antoni Miró

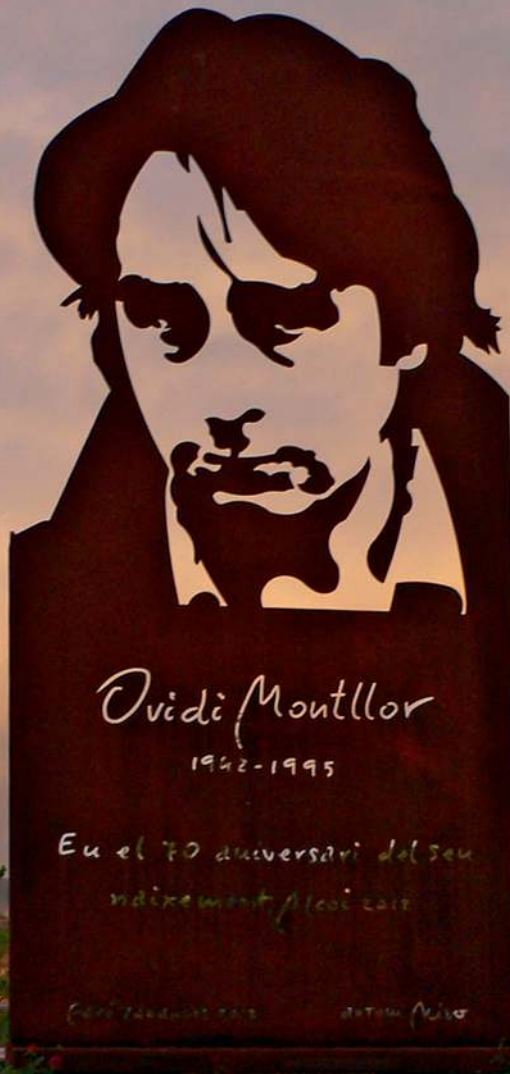

© AMB-Disseny
© Antoni Miró
© Autors texts i fotos
Col·lecció Ivori-Art
Gràfiques Alcoi, S.A.U.
Dipòsit legal: B 19798-2015

CÀTEDRA
ANTONI MIRÓ
D'ART CONTEMPORANI
UNIVERSITAT D'ALICANT

AYUNTAMENT D'ALICANT
AYUNTAMENT D'OTIS

FARE VACANCES 2012
(Acer cortén, 500x240x42)

O v i d i p o p u l a r

Ovidi i Miró. Poques coses han necessitat els dos amics en una valisa breu: un país com cinc dits en un puny i una idea color pericana. Ambdós amb una plasticitat i una interpretació artística naturalment popular, sense l'additiu del saberut viatge intel·lectual al redescobriments de les arrels: ells són a les arrels i són de les arrels alhora.

Són conscients del territori cultural a través d'una realitat copsada com una orografia de barrancs que se soluciona amb ponts. Amb l'íntim propòsit de transformar la realitat arreu des del lloc propi en l'època de la deslocalització.

A *Ovidi Popular* Miró pinta també un Ovidi en plena cançó, amb tota la força, amb la plena consciència de l'escenari com a corretja de transmissió de l'art, Ovidi s'expulsa des d'ell mateix cap als altres per a esdevenir nosaltres.

Un Ovidi feliç que la mala literatura mitificadora ha volgut convertir en una persona trista a causa de les seues decepcions amb els governants, amb la cultura -que amb prou feines és cul- tancat a casa la major part del temps. Les decepcions ens fan més vigilants però no més tristos. A *Ovidi popular* trobem Miró i Ovidi en la seua quotidianitat feliços, tremendament feliços, feliçment tremends.

Ovidi somrient des de l'escenari, picant l'ullet a una xica de la segona fila -que somriu- i mentrestant aprendre a viure: perquè vol. Una vida com una conversa que s'extingeix quan s'acaba l'ampolla d'herbero: i a tots i a totes un dia se'ns acabarà l'herbero.

I com que la conseqüència de la vida és la mort, aquesta exposició és un homenatge, des de l'amistat, a un artista -únic en la tradició europea- que va dedicar la seua vida a assenyalar un món millor possible fins a la darrera conseqüència.

Aprofita-ho, convida a aquella persona que t'agrada a visitar l'exposició *Ovidi popular*, deixeu que Antoni Miró us obri la finestreta de l'Ovidi i useu l'art per al que es va fer: un instrument de l'emoció. I quan tota l'emoció s'haja escolat per tots els plecs de la vostra pell eixiu al carrer i actueu en conseqüència.

Feliu Ventura, cantant i autor de cançons.

PROLETARIAT 2006/ "A l'Ovidi" (Acrílic i metall s/ llenç, 437x259x4, Políptic)

Martell, corbella i camisa vella (i una pàtria tan petita...)

És intel·lectualment sa, i de persones agraïdes, mantenir viva la memòria d'aquelles persones que han esdevingut referents de la cultura, tant la de l'àmbit més universal com aquella que considerem més "nostra", la que és fonament de la nostra identitat col·lectiva. El nostre present cultural és herència i conseqüència del nostre passat, valga l'obvietat, més aïnes expressada amb intencions purament higièniques, per si de cas algú es pensa que les coses s'esdevenen per fortuna generació espontània. Un passat, però, que en ocasions ha sigut injust amb algunes persones. El passat, vull dir, aquells que hi movien fils, i els tallaven si els calia, per mesquí caprici o fanàtica missió política.

Vint anys després de la seua mort, els homenatges a Ovidi Montllor proliferen i s'escampem arreu ben bé com un virus. Virus benèfic, *malgrat tot*. Fins i tot alguns frases seues han esdevingut divisa: Ja no ens alimenten molles..., i es reparteixen en periòdics en forma d'adhesiu: Hi ha gent a qui no li agrada que es parle, s'escriga o es pense en català. És la mateixa gent a qui no li agrada que es parle, s'escriga o es pense. Ningú d'entre els qui s'estimen la nostra cultura catalana qüestiona que Ovidi mereix aquesta reivindicació, més i tot: li cal, ens cal. És necessària per ser qui és, per tot el que representa: cal fer elogi de la dissidència i reconeixement públic dels dissidents. Ens cal per a ser una societat sanament crítica, és a dir, responsablement democràtica. Una societat que no reconeix el valor de la dissidència és una societat en permanent somnolència digestiva, que diria un altre nostre dissident, Joan Fuster. Ens cal, doncs, reivindicar la seua consciència i la seua coherència.

Tanmateix, si ho pensem amb aquest sentit dissident tan necessari, ens puja a la papil·les un cert regust de mala consciència, una certa cremor d'infàmia també. Vull dir: si tota aquesta atenció que ara li dediquem, si tot aquest reconeixement que ara se li tributa l'haguera tingut en vida, les seues cançons no s'haurien interromput durant més d'una dècada. Una interrupció que va durar fins la vespra de la seua mort, deixant inacabat el seu retorn, tants anys després d'haver enregistrat «M'aclame a tu».

Ovidi Montllor representava moltes coses quan cantava i actuava, no només ara que ja no hi és i l'hem «glorificat». Per tot el que representava damunt d'un escenari, el van silenciar tant com

ALS PARES 2004 (Gràfica digital/lleç, 81x60) Ovidi Montllor

van poder, li van tallar els fills tant com van voler. A Catalunya governava el pujolisme. Era llavors una versió nòrdica (de nord enllà...) del lloretinisme valencià: regionalisme espanyolista, d'ordre i mesura, de gossos fidels que saben contenir el ramat en la cleda. Innòcua exaltació de *patria chica*, que diuen els nacionals espanyols. Una cultura que deien que tenia guants, tanmateix l'obligaven a caminar per camins de pota amb rudes espadenyes; volien una cultura a mida de les seues armilles, que no trencara esquemes ni segara cadenes, que no els molestara la migdiada, a ells, polítics de la mà al cul, i als intel·lectuals del seu règim. Del règim pujolista, vull dir. Aquell règim detestava la nítida reivindicació esquerrana d'Ovidi Montllor: martell, corbella i camisa vella. I també aquella altra, feta des del País Valencià: Tinc senyera on blau no hi ha. Dic ben alt que parle català i ho faig a la manera de València. Era amb convicció i aspiracions de plenitud nacional, doncs, que cantava els versos d'un altre dissident del pujolisme, Pere Quart: Una pàtria tan petita que la somnio completa. I quan al País València –governat llavors pel virrei Lerma, cap de colla d'aquest PSOE que llavors encara es feia dir PSPV– es va posar en marxa Radio Televisió Valenciana, vet ací que a Ovidi el vetaren. Els devia repugnar fins i tot el seu accent alcoià, tan “tancat” que dirien ells, tan genuí, tanmateix, tan nostre.

Reivindiquem Ovidi Montllor –el recordem– com un referent cívic i cultural. Ell en tenia d'altres. Joan Fuster, per descomptat. Dissident major, a qui el revisionisme nostrat intenta matar per considerar-lo «utòpic prescindible». Però sobretot tenia, de referència, *uns poetes*. Quins poetes! Va dedicar un disc sencer a Salvat-Papasseit: Vosaltres no sabeu que és portar fustes al moll.... I a Vicent Andrés Estellés Sobretot *l'Estellés*. No hi havia a València...

Els seus referents són també la nostra referència. Suma de consciència de classe i nacional: resultat nítid, sense decimals.

És el que ens queda. Una referència cívica, intel·lectual, cultural en tant que poètica, i musical. Un referent dissident. Un referent de consciència: No s'és res si no s'és poble; de coherència: martell, corbella i camisa vella, i una pàtria tan petita que, fins i tot de vacances, continua somiant-la completa. Nosaltres també: amb ell, tot recordant-lo.

Toni Cucarella

UNA NIT A L'OPERA 2004 (Gràfica digital/lleç, 60x81) Ovidi Montllor
GOLA SECA 2004 (Gràfica digital/lleç, 60x81) Ovidi Montllor

SAGETA DE FOC 2004 (Gràfica digital/lleç, 60x81) Ovidi Montllor
MÓN DIVERTIT 2004 (Gràfica digital/lleç, 60x81) Ovidi Montllor

CANÇONETA JUGANERA 2004 (Gràfica digital/lleç, 81x60) Ovidi Montllor

VISC EL QUE VEIG 2004 (Gràfica digital/lleç, 81x60) Ovidi Montllor

EL DILUVI 2004 (Gràfica digital/lleç, 81x60) Ovidi Montllor

ASSAIG DE CÀNTIC 2004 (Gràfica digital/lleç, 81x60) Ovidi Montllor
LA SAMARRETA 2004 (Gràfica digital/lleç, 81x60) Ovidi Montllor

XAFARDERIES 2004 (Gràfica digital/lleç, 81x60) Ovidi Montllor
CARTA A CASA 2004 (Gràfica digital/lleç, 81x60) Ovidi Montllor

BOGERIA AMB NÚMEROS 2004 (Gràfica digital/lleç, 81x60) Ovidi Montllor

CRÒNICA D'UN TEMPS 2004 (Gràfica digital/lleç, 81x60) Ovidi Montllor

M'ACLAME A TÚ 2004 (Gràfica digital/lleç, 81x60) Ovidi Montllor

GARROTADA 2004 (Gràfica digital/lleç, 81x60) Ovidi Montllor
PERQUÈ VULL 2004 (Gràfica digital/lleç, 81x60) Ovidi Montllor

CANÇO DE LES BALANCES 2004 (Gràfica digital/lleç, 81x60) Ovidi Montllor
SERÀ UN DIA 2004 (Gràfica digital/lleç, 81x60) Ovidi Montllor

DICCIONARI DE BUTXACA 2004 (Gràfica digital/Il·lenç, 81x60) Ovidi Montllor

MIRADA 2005 (Gràfica digital/lleç, 116x81) Ovidi Montllor

TANGO 2008 (Gràfica digital, 54x38) Ovidi Montllor

VACANCES 2005 (Gràfica digital/lleç, 81x81) Ovidi Montllor

VERMELLA 2005 (Gràfica digital/lleç, 81x81) Ovidi Montllor

L'OVIDI DE VACANCES 2005 (Gràfica digital/lleç, 81x60) Ovidi Montllor

HISTÒRIA 2005 (Gràfica digital/llenç, 81x81) Ovidi Montllor

AQUÍ MANCA L'OVIDI 2006 (Gràfica digital/lleç, 81x81) Ovidi Montllor

UNA DE POR 2004/ Alcoi (Acrilic i metall s/ lleng, 100x100)

ESBÓS, VA COM VA 2003/ Canet (Acrílic i metall s/ llenç, 92x65)

VA COM VA 2003/ Canet (Acrilic i metall s/ llenç, 92x65)

TOT EXPLOTA 2003 (Acrilic s/ llenç, 92x65)

LLIÇO DE SUMES 2004/ Barcelona (Acrílic s/ llenç, 92x65)

HISTORIA D'UN AMIC 2004/ Alcoi (Acrílic s/ llenç, 100x100)

MEMÒRIA 2005 (Gràfica digital/llenc, 81x81) Ovidi Montllor

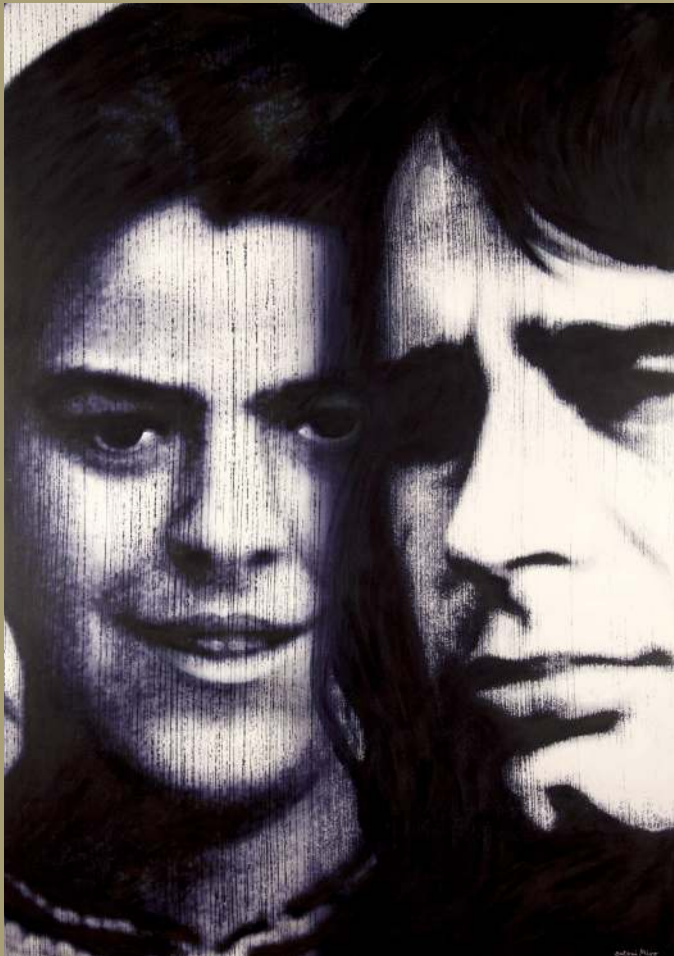
BON DIA, OVIDI 2006 (Acrílic i metall s/ llenç, 81x81x4)

SENZILLAMENT L'OVIDI 2006 (Acrílic i metall s/ llenç, 81x81x4)

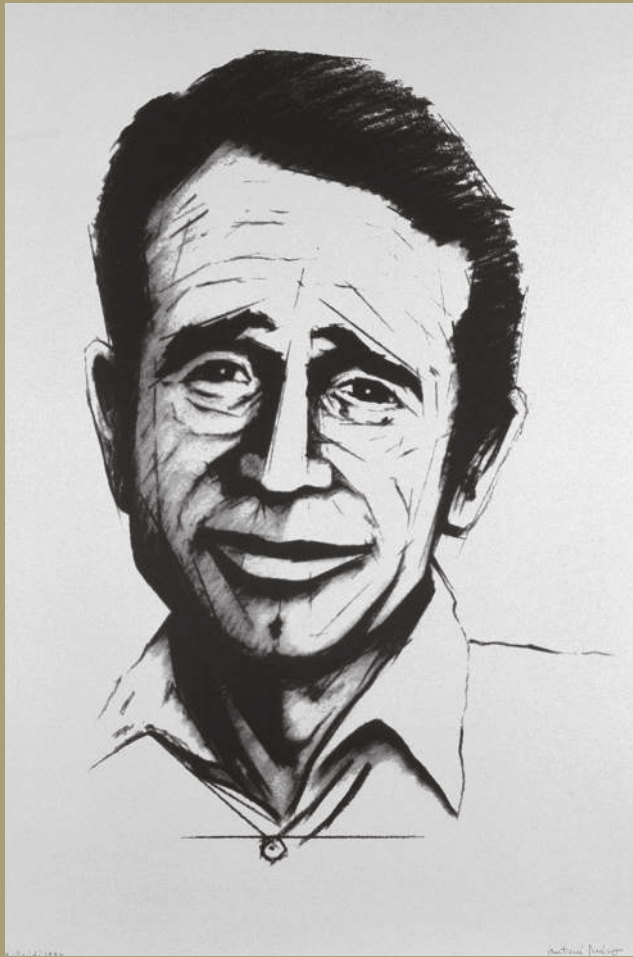
CORAL ROMPUT "A Vicent A. Estellés" 2004/ València (Acrílic i metall s/ llenç, 100x100)

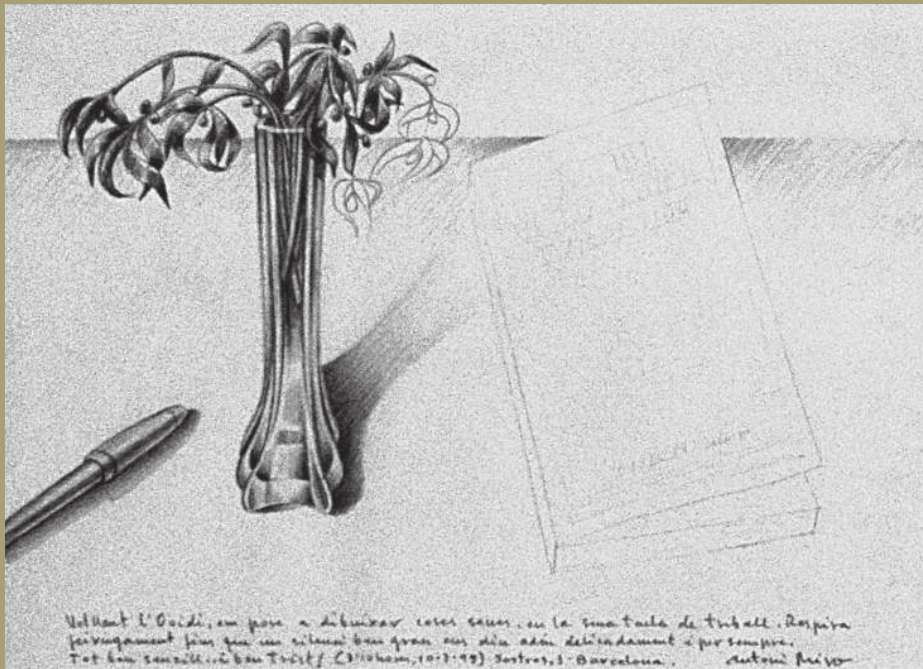
A TERESETA I OVIDI 2013 (Acrilic-mixta s/ llenç, 116x114)

A OVIDI MONTLLOR 1994 (Dibuix, 76x56)

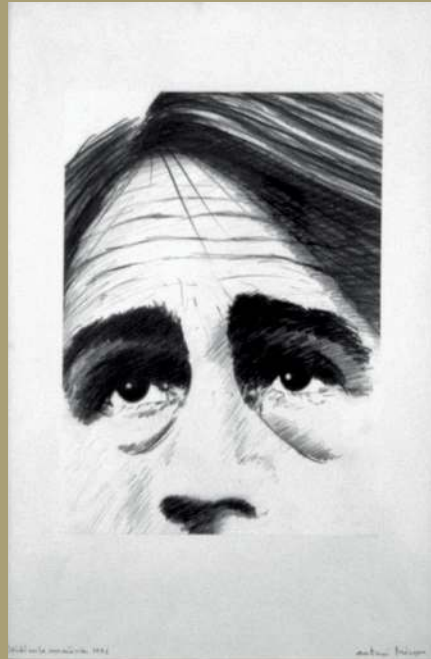
A OVIDI 1994 (Dibuix, 76x56)

AQUÍ MANCA L'OVIDI 1995 (Dibuix, 29x21)

SOSTRES,3 - BARCELONA 1995 (Dibuix, 21x29'5)

OVIDI EN LA MEMÒRIA 1996 (Dibuix, 53x37)

HÈCTOR-OVIDI 2005/ Alcoi (Acrilic s/llenç i fusta, 200x85x41)

LA MIRADA "LES MEVES VACANCES" 2003/ Barcelona (Acrílic i dibuix s/llenc, 100x100)

Lotja Sant Jordi. Alcoi

ANTONI MIRÓ naix a Alcoi el 1944. Viu i treballa al Mas Sopalmo. El 1960 rep el primer premi de pintura de l'Ajuntament d'Alcoi. El mes de gener de 1965 realitza la seua primera exposició individual i funda el Grup Alcoiart (1965-1972) i en 1972 el Gruppo Denunzia a Brescia (Itàlia). Són nombroses les exposicions dins i fora del nostre país, com també els premis i les mencions que se li han concedit. És membre de diverses acadèmies internacionals.

En la seua trajectòria professional, Miró ha combinat una gran varietat d'iniciatives, des de les directament artístiques, on manifesta l'eficaç dedicació a cadascun dels procediments característics de les arts plàstiques, fins a la seua incansable atenció a la promoció i foment de la nostra cultura.

La seua obra, situada dins del realisme social, s'inicia en l'expressionisme figuratiu com una denúncia del patiment humà. A finals dels anys seixanta el seu interès pel tema social el condueix a un neofiguratisme, amb un missatge de crítica i denúncia que als setanta s'identifica plenament amb el moviment artístic anomenat *crònica de la realitat*, inserit dins dels corrents internacionals del pop-art i del realisme, prenent com a punt de partida les imatges propagandístiques de la nostra societat industrial i els codis lingüístics utilitzats pels mitjans de comunicació de masses.

Les diferents èpoques o sèries de la seua obra com "Les Nues" (1964), "La Fam" (1966), "Els Bojos" (1967), "Experimentacions" i "Vietnam" (1968), "L'Home" (1970), "Amèrica Negra" (1972), "L'Home Avui" (1973), "El Dòlar" (1973-80), "Pinteu Pintura" (1980-90), "Vivace" (1991-2001), "Sense Títol" (2001-2013) i des del 2014 "Sense Sèrie", rebutgen tota mena d'opressió i clamen per la llibertat i per la solidaritat humana. La seua obra està representada en nombrosos museus i col·leccions de tot el món i compta amb una bibliografia abundant que estudia el seu treball exhaustivament.

En resum, si la seua pintura és una pintura de conscienciació, no és menys cert que en el seu procés creatiu s'inclou un destacat grau de *conscienciació de la pintura*, on diverses experiències, tècniques, estratègies i recursos s'uneixen per a constituir el seu particular llenguatge plàstic, que no s'esgota en ser un *mitjà* per a la comunicació ideològica, sinó que, de manera paral·lela, es constitueix en registre d'una comunicació estètica evident.

Amb Ovidi a la Font Roja, Alcoi

Amb Ovidi i Toti, Mas Sopalmo

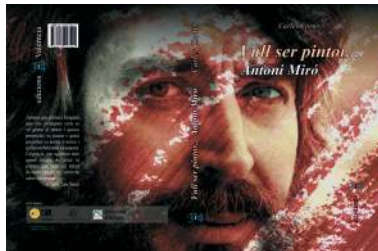
LA PINTURA D'ANTONI MIRÓ

Hi ha moltes maneres de “valorar” un treball. I més encara si el treball en qüestió pot ser qualificat d’ “art”, de “literatura”, de “ciència”... Hi ha el punt de vista -bàsic- dels cèntims: del jornal, dels honoraris, o de com se’n vulgui dir, que consisteix en el fet de cobrar. Hi ha també, i potser pel cantó oposat, el càlcul dels resultats tendencialment abstractes, que situen l’ “obra” en un escalafó de victòries formals o teòriques: traduïble en elogis més o menys circumspectes. Un altra possibilitat de criteri i d’examen seria la de la “història”. L’artista, l’escriptor, el científic, en el seu treball –i precisament perquè el que fan es treballar-, juguen un paper concret i determinant en la vida d’una societat, o bé n’acusen les deficiències o els remordiments. Davant la pintura d’Antoni Miró, jo ara, descarto les eventualitats inicials: la de l’èxit material i la d’eficàcia estètica. No sóc un “crític d’art” capaç d’interessar-se per les cotitzacions de les galeries ni pel debat acadèmic dels mèrits. Penso, més que res, en l’exemplaritat d’unes proposicions de principi i en l’abnegació personal que implicava realitzar-les. Això, en el cas d’Antoni Miró, no es produïa en el buit cosmopolita, ni en l’aventura transhumant: sorgia d’una circumstància social irreductible i en ella juga l’aposta decisiva... Ja no sé si avui hi ha una “pintura valenciana”: no sé si la pintura, en tant que pintura, admet uns adjectius “nacionals”. Quan pensem en els pintors europeus del Renaixement, tendim a puntualitzacions geogràfiques il·lustratives: “venecià”, “florentí”, “sienès”. L’ “escola” –tècnica i rutina- era, aleshores, important. ¿Què és una “escola” avui? L’ “escola de París” ¿no passa de ser una “il·lusió de l’esperit” del señor Malraux i “compañeros mártires”? ... L’art, ara com ara, no té “pàtria”, en les seves inflexions de mètode o d’estil. Sí que en té, però en la mesura que el propòsit de l’artista s’involucra en un combat, en un impuls de sarcasme, en una voluntat d’acció. I això sempre es planteja

-quan es planteja- des d’una “societat” determinada, i en mig dels condicionaments que aquesta societat provoca . La pintura d’Antoni Miró naix del fons de les més confuses contradiccions de la “societat valenciana”. Té una virulència entre irònica i èpica. ¿Podia ser d’un altra manera? Hi ha molts pintors valencians que pinten el no-res pròxim: un paisatge, una cara, uns objectes. Antoni Miró s’arrisca amb una temàtica que ingènuaement –i per mamar-nos el dit-, de vegades, solem anomenar “universal”. No és “universal” perquè hi figurin els negres, l’espectre de la CIA o una escena del Vietnam. Si només fos això, seria “regionalisme ianqui”: un regionalisme com qualsevol altre, i a expenses dels altres, més immediats i, per tant, més dolorosos. Miró va més enllà: més al fons. La seva decisió plàstica respon a secretes expectatives de la seva gent. El “negre” del llenç o del gravat “representa”, emblemàticament, un dolor autòcton. Antoni Miró intenta explicar-lo. La gran passió que emana de la seva obra és aquesta: la d’una temptativa de ser ell entre els seus, i ell i els seus projectats en una afirmació absoluta. Que Santa Llúcia li conservi la vista...

Joan Fuster

Sueca, agost del 1973

Portada Biografia

www.antonimiro.cat
art@antonimiro.com
facebook.com/antonimiro

CÀTEDRA
ANTONI MIRÓ
D'ART CONTEMPORANI
UNIVERSITAT D'ALACANT

ARONLAMENT D'ALGOR
ARONLAMENT D'OTOS

Exposició “L’Ovidi popular”

Mostres prèvies a Sabadell / Can Capablanca, i Berga / Casal Panxo

Del 30 de maig al 12 de juny, Vilafranca del Penedès / Casal Popular de Vilafranca

Del 5 de juny a l’1 de juliol, a València / Ca Revolta i CSB Terra

Del 5 al 28 de juny, Sant Celoni / Ateneu la Clau

Del 13 al 25 de juny, a Sant Boi de Llobregat / Ateneu Santboià

Del 26 de juny al 10 de juliol, a Reus / Casal Despertaferro

De l’1 al 15 de juliol, a Vilanova i la Geltrú / Ateneu vilanoví

De l’11 al 26 de juliol, a Tarragona / Casal Sageta de Foc

Del 17 al 31 de juliol al Casal 3 Voltes Rebel, de Nou Barris (Barcelona)

Del 6 d’agost al 9 de setembre, a Xàtiva /

Del 21 al 30 d’agost, a Quatretonda /

De l’1 al 15 de setembre, a Balaguer / Casal Pere III – Ateneu de Balaguer

De l’1 al 15 de setembre, a Olesa /

Del 10 de setembre al 10 d’octubre, a Vic / Ateneu la Buixarda i Taverna la Nyàmera

Del 18 de setembre al 4 d’octubre, a Massalfassar / Café l’Infern

De l’1 al 30 d’octubre, a Barcelona / Centre Cívic la Sedeta

Del 2 d’octubre a l’1 de novembre, a Palma / Can Alcover

Del 5 al 25 d’octubre, a Caldes de Montbui / Ateneu Molí d’en Ral

De l’11 d’octubre al 5 de novembre, a Cardedeu / Centre Cultural de Cardedeu

Del 15 al 18 d’octubre, a Manresa / Fira Mediterrània

Del 19 d’octubre al 4 de novembre, a Alacant / Casal Tio Cuc

Del 29 d’octubre al 29 de novembre, a Perpinyà / Casal

Del 7 de novembre al 6 de desembre, a Falset / Castell

Del 14 de febrer al 14 de març del 2016, a València / Ca Revolta

Tots els casals i ateneus o col·lectius i entitats que tingueu interès a muntar l’exposició “L’Ovidi popular”, d’Antoni Miró, poseu-vos en contacte amb la campanya “Festa Ovidi Montllor. 20 anys de vacances”:

festaovidis@sompaisos catalans.org

